

Sygn. akt II AKa 279/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Anna Zdziarska (spr.)

Sędziowie SA - Dorota Tyrła

SA – Izabela Szumniak

Protokolant: Adriana Hyjek

przy udziale prokuratora Gabrieli Marczyńskiej - Tomali

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2021 r.

sprawy:

1. M. B. (1), syna W. i E. z domu K., urodz. (...) w O.;

2. D. W. (1), syna R. i L. z domu M., urodz. (...) w O.

oskarżonych o czyn z art. 158 § 3 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie

z dnia 03 lipca 2020r., sygn. akt V K 134/19

1. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonych M. B. (1) i D. W. (1) w ten sposób, że jako podstawę prawną skazania przyjmuje art. 158 § 1 i 3 k.k.,

2. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie;

3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adv. J. R. – Kancelaria Adwokacka w W. 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23 % VAT z tytułu wynagrodzenia za obronę oskarżonego M. B. (1) pełnioną z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

4. zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie przed Sądem II instancji, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 279/20

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 03 lipca 2020r., sygn. akt VK 134/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca M. B. (1) i D. W. (1)

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia obrońców M. B. (1) i D. W. (1)

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<i>1.3.2. Podniesione zarzuty</i>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p> <p><i>Obrońca M. B. (1)</i></p> <p>Obraza art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 167k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. polegająca na naruszeniu zasady obiektywizmu oraz swobodnej oceny dowodów poprzez ich niewszechstronną analizę, zaniechanie przesłuchania w charakterze świadka M. T., przez przyznanie wiarygodności wyjaśnieniom współoskarżonych D. W. (1) i B. B. (1), pominięcie dowodów pośrednich takich jak opinia biegłych psychiatrów i psychologa dotycząca D. W. (1) i opinii W. S., bez należytego umotywowania takiego stanowiska w uzasadnieniu wyroku.</p>	

	<p>Obrońca D. W. (1)</p> <p>- Obraza art. 7 k.p.k. przez dokonanie dowolnej oceny wyjaśnień B. B. (1), uznając że D. W. brał udział w pobiciu pokrzywdzonego, a które to wyjaśnienia są nielogiczne, niekonsekwentne, niestanowcze, co powinno skutkować uznaniem wyjaśnień we wskazanej części za nieprawdziwe.</p> <p>- Obraza art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę wyjaśnień D. W. (1) w zakresie w jakim Sąd odmówił im wiary, a które są konsekwentne, logiczne, a także znajdują potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym, szczególnie zeznaniach E. R..</p> <p>- Obraza art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych dotyczących przebiegu zdarzenia zeznań E. R., który to dowód został uznany za wiarygodny i powinien stanowić podstawę ustaleń faktycznych w zakresie tego czy D. W. brał udział w pobiciu pokrzywdzonego.</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p> <p>Obrońca M. B. (1)</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych przez pozbawione uzasadnienia przyjęcie, że zebrane dowody wskazują na popełnienie przez M. B. (1) zarzuconego mu czynu, choć prawidłowa analiza zebranych dowodów nie daje podstaw do takiego ustalenia.</p>	

	<p>Obrońca D. W. (1)</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na tym, że oskarżony wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1) brał udział w pobiciu W. T. (1), co w następstwie doprowadziło do śmierci pokrzywdzonego, w sytuacji gdy brak było wystarczających i jednoznacznych dowodów świadczących o sprawstwie oskarżonego, co w konsekwencji doprowadziło do jego bezpodstawnego skazania.</p>	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania (wniosek alternatywny obrońcy M. B. (1))	#	Zmiana i uniewinnienie (obrońcy obu oskarżonych)
---	---	---	---

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	Obrazy prawa procesowego i dokonania błędnych ustaleń faktycznych.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Obaj skarżący zarzucili dokonanie błędnych ustaleń faktycznych, będących skutkiem obrazy art. 7, 410 k.p.k., a w przypadku obrońcy M. B. (1) także obrazy art. 4 i 424 § 1 k.p.k.</p> <p>Zarzuty odwoławcze nie zyskały aprobaty Sądu Apelacyjnego, albowiem Sąd I instancji nie naruszył wskazanych w apelacjach przepisów.</p> <p>Przypomnieć należy, że art. 4 k.p.k. ustanawia ogólną dyrektywę nakazującą badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonych, a więc przepis ten nie może stanowić samodzielnie podstawy zarzutu apelacyjnego.</p> <p>Z kolei z treści art. 7 k.p.k. można wyprowadzić dwie normy: pierwszą – dotyczącą przedmiotu oceny – i drugą – odnoszącą się do sposobu tej oceny. Przedmiotem oceny powinny być bowiem wszystkie przeprowadzone dowody (art. 7 k.p.k.in principio). Natomiast sposób oceny tych dowodów polega na dokonaniu jej z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz</p>		

wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego (art. 7 k.p.k. in fine). Z komentowanego przepisu wynika więc, że warunkiem prawidłowej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie jest wzięcie pod uwagę i dokonanie oceny wszystkich przeprowadzonych dowodów. Użyte tu określenie „wszystkie dowody” odnosi się tylko do dowodów istotnych w sprawie (art. 366 § 1). Dowodów nieistotnych nie przeprowadza się, gdyż wnioski dowodowe co do okoliczności niemającej znaczenia dla rozstrzygnięcia podlega oddaleniu (art. 170 § 1 pkt 2).

Obaj skarżący poddali krytyce wyjaśnienia B. B. (1) wskazując na jej tryb życia i stan nietrzeźwości w czasie czynu, a oskarżony M. B. (1) w piśmie nazwanym „apelacją” poparł swe przeświadczenie o „wmanewrowaniu go przez B. i W.” bliżej nieustaloną analizą psychologiczną, z której miałyby wynikać, że po nagłym odstawieniu alkoholu pojawia się silny lęk i osoba będąca pod jego wpływem może go zredukować składając zeznania (w domyśle fałszywe).

W przedmiotowej sprawie niekwestionowanym jest, że obaj oskarżeni oraz współoskarżona B. B. (1) w okresie zdarzenia i poprzedzającym go co najmniej nadużywali alkoholu. Stan nietrzeźwości uczestników zdarzenia dostrzegł Sąd Okręgowy i dlatego dokonał wszechstronnej analizy wyjaśnień nie tylko B. B. (1) i M. B. (1), a także kwestionowanych przez jego obrońcę wyjaśnień D. W. (1). Uargumentował komu, w jakim zakresie dał wiarę, a komu i dlaczego jej odmówił. Swą ocenę Sąd weryfikował w oparciu

o pozostały materiał dowodowy. Pomimo pewnych mankamentów wyjaśnień oskarżonej, jak też tego, że początkowo chroniła ówczesnego partnera, słusznie Sąd Okręgowy zauważył, że w jej relacji pojawiają się stałe elementy takie jak miejsce zdarzenia, osoby w nim uczestniczące, mechanizm powstania u W. T. (1) obrażeń, ich lokalizacja, tło i okoliczności zajścia, poszczególne etapy.

Nie można przyznać racji obrońcy M. B. (1) w zakresie tego, że B. B. jest osobą niewiarygodną, ponieważ na miejscu zdarzenia nie zabezpieczono śladów tego oskarżonego, czego konsekwencją było wyeliminowanie z opisu czynu pucharu, którym według jej wyjaśnień miał być pokrzywdzonego. W przypadku tej kwestii nasuwa się przypuszczenie, że oględziny nie zostały starannie wykonane, bo przecież faktem przyznanym przez niego i niekwestionowanym była jego obecność w mieszkaniu W. T. (1). Poza tym o ile z opisu czynu, po dokonanej zmianie pominięto puchar jako narzędzie do zadawania ciosów, to w treści uzasadnienia już nie, co może sugerować omyłkę redakcyjną.

Co się zaś tyczy zarzutu związanego z nieprzesłuchaniem świadka M. T., to niezależnie od tego, że nie ustalono miejsca pobytu świadka i nie dało się dowodu przeprowadzić, to nie można jednak podzielić poglądu obrońcy M. B. (1) i jego samego, że był to na tyle istotny dowód, że nie przeprowadzenie go doprowadziło do błędu „braku” mogącego mieć wpływ na treść wyroku.

Wspomniany w apelacji obrońcy M. B. świadek R. R. (2) w pierwszych zeznaniach podał, że widział jak z

mieszkania pokrzywdzonego wyszli pijani mężczyzna o imieniu M. ze swoją dziewczyną (k. 34), to już w kolejnych wskazał, że widział go w innej sytuacji, kiedy zszedł z drogi i z podwórka zabrał kobietę, która wyszła od sąsiada (k. 1376 – 1377).

Oskarżony w osobistej apelacji nie zgadza się z faktem, że Sąd I instancji uznał za wiarygodne nie pierwsze, lecz składane w drugiej kolejności zeznania świadka. W ocenie Sądu odwoławczego, Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej oceny zeznań świadka i nie może być zgody na automatyczne uznawanie za wiarygodne wyłącznie zeznań składanych w pierwszej kolejności. Poza tym z materiału dowodowego nie można wyprowadzić wniosku, że ustalony następnie z nazwiska M. (T.) miał jakikolwiek udział w zdarzeniu. Zarówno z wyjaśnień M. B. (1), jak i D. W. (1), B. B. (1) oraz pośrednio E. C. nie wynika, aby oprócz nich i pokrzywdzonego przebywały inne osoby w mieszkaniu W. T.. Przesłuchiwanie zaś świadka na zasadzie proponowanej przez obrońcę M. B. (1) na okoliczność ewentualnej możliwości wejścia przez niego w posiadanie informacji np. od B. B. (1) prowadziłoby jedynie do przewlekłości postępowania. W niniejszej sprawie przesłuchano znajomych oskarżonych i sąsiadów pokrzywdzonego, lecz ich zeznania miały marginalne znaczenie dla rozstrzygnięcia, albowiem nie byli bezpośrednimi świadkami zdarzenia.

Za chybiony uznać należy zarzut obrońcy M. W., że Sąd Okręgowy pominął opinię sądowo – psychiatryczną dotyczącą D. W. (1). Nie można oprzeć się wrażeniu, że skarżący subiektywnie potraktował tę opinię, wypaczając

jej sens. Biegli oczywiście nie wykluczyli tego, że oskarżony będąc pod wpływem alkoholu może nie pamiętać jakichś zdarzeń. Dalej jednak wskazali: „każde upojenie alkoholowe, w które ktoś się wprawi, może spowodować, że będzie miał zaburzenia pamięci, że nie będzie pamiętał pewnych okoliczności z okresu upojenia, ale jest to typowy objaw” k. 1671. W świetle opinii niepamięć oskarżonego W. jawi się zatem wyłącznie jako hipotetyczna możliwość.

Wbrew twierdzeniu obrońcy M. B. dotyczącego skłonności współoskarżonego do manipulacji świadkami, biegli uchylili się od udzielenia odpowiedzi na to pytanie, jako przekraczającego ich kompetencje. Odnieśli się natomiast do nieprawidłowej struktury jego osobowości.

Żadnego znaczenia dla ustaleń faktycznych nie ma omawiana w apelacji obrońcy M. B. ta część opinii biegłego W. S. z rozprawy, w której podał, że gdyby pokrzywdzony przeżył, to jego obrażenia ciała należałoby zakwalifikować jako skutkujące rozstrojem zdrowia na okres powyżej 7 dni, w kontekście tego, że obrażenia W. T. spowodowały jednak jego zgon i pozostawały w bezpośrednim związku przyczynowo – skutkowym z działaniami oskarżonych.

Nawet zakładając tak jak obrońca M. B. (1), że D. W. (1) i B. B. (1) mieli interes w pomówieniu M. B., to taki sam interes miał M. B. (1), który najpierw twierdził, że nie pamięta pobytu w mieszkaniu pokrzywdzonego, później przypomniał sobie, że jednak obudził się u boku kobiety i mogło to być w mieszkaniu W., następnie

pomówił D. W. (1) o szarpanie się z W. T. (1), by na rozprawie stwierdzić, że nie wie kto go pobił.

Skarżący nadmierne znaczenie przywiązuje do tego, że oskarżony B. przez kilka osób nie jest postrzegany jako człowiek agresywny. Zachowania agresywne mogą poddawać się kontroli, ale jak wiadomo funkcja kontrolna intelektu ulega osłabieniu po spożyciu dużej ilości alkoholu. Na marginesie zauważyć należy, że stan w jakim znajdował się oskarżony nie został ustalony przez biegłych tak jak twierdzi M. B. (1) w oparciu o wywiad środowiskowy, tylko w oparciu o wywiad z badanym i pozostały materiał dowodowy. Uzależnienie od alkoholu ponadto zostało rozpoznane w zakładzie karnym, co wynika z opinii przedłożonej na piśmie do akt sprawy.

Racjonalnie, logicznie i przekonująco sąd a quo uzasadnił, że na miano wiarygodnych zasługują wyjaśnienia B. B. w zakresie w jakim podała, że sprawcami pobicia są obydwaj oskarżeni.

B. B. składając wyjaśnienia w toku rozprawy ujawniła swe rozczarowanie tym, że oskarżony D. W. ułożył sobie życie z nową partnerką, ale też wyraziła akceptację i pogodzenie się z tym faktem mówiąc, że sobie na to zapracowała. Jej postawa nie potwierdza tezy obrońcy D. W., że była ona motywowana chęcią zemsty. Możliwe jest jednak, że zerwanie więzi emocjonalnej wyzwoliło w niej podjęcie decyzji o złożeniu wyjaśnień zgodnych z przebiegiem zdarzenia i rolą w nim poszczególnych oskarżonych.

Nie można też zgodzić się z tezą, że prywatna rozmowa telefoniczna B. B. (1) z A. S. (1) bratem M. B., o której nagrywaniu nie wiedziała oskarżona, świadczy o jego niewinności. Także i tę kwestię Sąd Okręgowy poddał wnikliwej analizie i wyczerpująco uzasadnił swe stanowisko wskazując między innymi na to, że świadek S. naprowadzał świadka na odpowiedzi. Zwrócił też uwagę, że rozmowa telefoniczna miała miejsce po zmianie przez oskarżoną wyjaśnień. Gdyby oskarżona rzeczywiście uważała, że M. B. (1) nie był sprawcą pobicia, to zmieniając wyjaśnienia pominęłaby jego osobę, obciążając wyłącznie D. W.. Poza tym poważne wątpliwości na tle relacji B. B. i A. S. budził stan trzeźwości rozmówczyń.

Obrońca D. W. (1) w sposób pozbawiony podstawy prawnej próbując zdyskredytować w całości depozycje B. B. (1) między innymi odwołał się do zeznań składanych w charakterze świadka, które nie mogą stanowić dowodu. W sposób polemiczny również podszedł do ustalenia sądu, że oskarżona początkowo kłamała z chęci odciążenia swojego partnera D. W. (1), podczas gdy chodziło o jej bezpieczeństwo. Wprawdzie trafne są cytaty obrońcy z wyjaśnień B. B. (1) dotyczące wyrażanych obaw o poniesienie odpowiedzialności karnej w zakresie nieudzielenia pokrzywdzonemu pomocy, to jednak oskarżona tej odpowiedzialności nie uniknęła i odkąd zdecydowała się złożyć prawdziwe wyjaśnienia nie pomijała faktu, że nie opuściła mieszkania pokrzywdzonego razem z D. W., nie wezwała pomocy, nie powiadomiła policji.

Z treści apelacji wynika, że obrońca D. W. wniosek o uniewinnienie buduje na tym, że oskarżony wyjaśnił, iż opuścił mieszkanie pokrzywdzonego i o godz. 18,00 był w domu. Wprawdzie fakt ten potwierdziła jego matka, ale z uwagi na zmienność, dopasowywanie zeznań do wyjaśnień oskarżonego, słusznie Sąd Okręgowy uznał zeznania L. W. za tendencyjne i jednocześnie służące poprawie wizerunku syna. Sytuacji oskarżonego w niczym nie zmieniają depozycje świadka E. R., do zeznań której w apelacji odwołuje się obrońca D. W..

Nie ulega wątpliwości, że sąd meriti nie ustalił godziny zgonu W. T. (1), gdyż zebrany materiał dowodowy nie dawał ku temu podstaw, tj. opinia biegłego S. i zeznania świadków.

E. R. początkowo zeznała, że przed oknem pokrzywdzonego przechodziła ok. godz. 17,00 (k. 20-21), następnie, że ok. 18,30 – 19,00 (k.1374). Najpierw twierdziła, że sąsiad przeklinał bezosobowo, później, że słyszała wzajemne wyzwiska pokrzywdzonego i kobiety, widziała dwa cienie w mieszkaniu, bo okno było zasłonięte.

Z kolei R. R. (2) w pierwszych zeznaniach podał, że wracając z pracy do domu ok. godz. 18, 00 widział przez okno W. T. jak siedział przy stole (k. 34). Będąc po raz kolejny przesłuchanym (k. 1376 – 1377) podał, że w 100% widział pokrzywdzonego jak siedział przy stole. Nie widział czy miał on obrażenia, ponieważ właściwie to widział postać za firanką, ale T. zawsze siedział przy oknie.

Inny świadek A. B. (k. 48-49) w postępowaniu przygotowawczym zeznał, że o godz. 22,30 wrócił z pracy. Przez firankę, w oświetleniu lampki widział W. T.. Wyglądało na to, że robił coś przy telewizorze. Podczas rozprawy podał, że nie jest pewien czy był to pan T., gdyż w rzeczywistości zobaczył postać przez firankę, nie potrafił sprecyzować, czy była to postać mężczyzny, czy kobiety. Postać widział z odległości ok. 10 m.(k. 1370).

Analiza powyższego materiału dowodowego nie daje podstaw do zidentyfikowania, że postaci widziane przez okno przez świadków w przedziale czasowym od godz. 17,00 – 22,30 były pokrzywdzonym. Pamiętać należy o tym, że z wyjaśnień oskarżonych wynikało, że mieszkanie było oświetlane świecami, a świadkowie personalizując osobę pokrzywdzonego kierowali się jego zwyczajami takimi jak używanie wulgaryzmów, czy spędzanie czasu przy stole. W związku z powyższym nie można w sposób niepodważalny przyjąć, że E. R. trafnie rozpoznała głos pokrzywdzonego, jak też w obliczu przyznanego nawet przez D. W. ustalania linii obrony nie można za udowodniony uznać faktu, że oskarżony opuścił mieszkanie W. T. przed jego pobiciem i to akurat ok. godz. 18,00. Bezsprene mieszkanie opuścił wcześniej niż B. B. (1) i M. B. (1), co mogło spowodować go do wypowiedzenia cytowanych w apelacji słów, że się „doigrali”, bowiem wyszli dopiero nad ranem i z tej przyczyny hipotetycznie na siebie w większej mierze kierowali podejrzenie popełnienia przestępstwa, niż na niego.

Kontrola instancyjna nie dowiodła zasadności zarzutów odwoławczych,

<p>mających skutkować uniewinnieniem oskarżonych od popełnienia zarzuconych czynów.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O uniewinnienie, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Niezasadny był wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ponieważ nie zachodziły względy z art. 437 § 2 k.p.k.</p> <p>Wniosek o uniewinnienie oskarżonych był niezasadny z powodów wskazanych w rubryce 3. Sąd dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a materiał dowodowy ocenił zgodnie z regułami wyrażonymi w art. 7 k.p.k. Kary wymierzone oskarżonym są współmierne do stopnia społecznego niebezpieczeństwa czynu i nie przekraczają swą dolegliwością stopnia winy. Sąd I instancji wymienił w pisemnych motywach wyroku wszystkie okoliczności mające wpływ na wymiar kary i nadał im właściwą rangę.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
--	--

1.	Nie dotyczy.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>1.</u>	Przedmiot utrzymania w mocy
<u>Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 03 lipca 2020r., sygn. akt VK 134/19 w zakresie winy i kary orzeczonej M. B. (1) i D. W. (1)</u>	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Apelacje obrońców oskarżonych nie dostarczyły argumentacji dającej podstawę do zmiany wyroku i uniewinnienia oskarżonych w obliczu dokonania przez Sąd I instancji prawidłowych ustaleń faktycznych.	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
<u>Jako podstawę prawną skazania przyjęto art. 158 § 1 i 3 k.k.</u>	
Zwięźle o powodach zmiany	
Zmieniona podstawa prawna skazania odzwierciedla znamiona przypisanego zaskarżonym wyrokiem czynu oskarżonych.	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
--	--

<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</u>		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3	Wynagrodzenie za obronę pełnioną z urzędu orzeczono w oparciu o § 4 ust. 3, § 17 ust. 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb	

	Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
4	Na podst. art . 624 § 1 k.p.k. zwolniono oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa, z uwagi na konieczność odbycia przez oskarżonych długoterminowych kar pozbawienia wolności.

7. PODPIS
Anna Zdziarska Dorota Tyrła Izabela Szumniak

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca M. B. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 03 lipca 2020r., sygn. akt VK 134/19		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść	# w całości		
# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	Uchylenie jako wniosek alternatywny	# Zmiana i uniewinnienie

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca D. W. (1)	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 03 lipca 2020r., sygn. akt VK 134/19	
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<i>1.4. Wnioski</i>		
#		# Zmiana i uniewinnienie